

Inga Ypyä

Lumin seikkailu

Nimeni on Lumi. Juoksin torin poikki turvaan pommisuojaan sotilailta ja pommituksilta. Kuulin huutoa, pyssyjen laukauksia, loukkaantuneiden ihmisten itkua ja kärsimystä. Pommisuoja oli täynnä ihmisiä missä kaikki pelkäsivät henkensä puolesta ja lapset itkivät kauhuissaan. Enään ulkoa ei kuulunut ääniä, vähitellen ihmiset lähtivät takaisin torille pommisuojusta. Hiekka pölisi ja oli ihan sumuista.

Minä, äitini ja pikku siskoni Olivia aloimme kävelemään pitkät vuoret kotiin asti, se kesti pari tuntia. Heti kun pääsin kotiin niin äiti käski minut hakemaan vettä lähi lammelta. Lähdin kulkemaan lammelle päin nälkäisenä, mutta tiesin jo että en tule saamaan iltapalaa. Minun jalkani olivat rakoilla koska olin kävellyt niin kauan, vaikka kipu oli sietämätön niin jatkoin matkaa. Katsoin maisemia ympärilläni ja ajattelin positiivisia asioita, kuten elefanteja vihreällä niityllä ja sitä päivää milloin isäni tulisi takaisin kotiin sotimasta. Olin purolla, vettä oli enää vähän. Otin kaksi sangollista vettä ja aloitin matkan takaisin kotiin päin. Äitini odotti minua kuivalla heinäpellolla, annoin hänelle vesisangot ja hän vei ne naurettavaan pikku keittiöön ja lämmitti veden isolla kivikattilalla. Minä tarkkailin äitiäni minun ja Olivian huoneesta, äiti näytti maseentuneelta. Mietin että hänellä on varmaan todella ikävä isää joka on nyt paikassa josta kukaan ei tiedä. Äiti itki jokaikinen yö keittäessään vettä, ja olin mennyt myös aina lohduttamaan häntä.

Nukuimme yön yli samassa pikku huoneessa. Minä heräsin keskellä yötä sotahelikoptereitten ääniin ja pommituksiin. Helikopterin ääni vain suureni ja suureni. Kohta se oli niin lähellä, että sain paniikin. Herätin äitini nopeasti. "Äiti äiti herätys! meidän pitää lähteä piiloon." Äiti otti Olivian syliinsä ja me juostiin meidän piilopaikkaan minkä meidän isoisä oli tehnyt meille ennen kuolemaansa. Kuului räjähdys, se kuului todella läheltä. Se oli pommi. Äiti juoksi pois piilopaikasta ja kun hän oli ulkona hän kyykistyi ja alkoi itkeä. Minä tulin perässä ja näin mitä oli tapahtunut. Kotimme oli

pommitettu, se oli raunioina sekä myös lehmämme oli jäänyt tiilien alle ja kuollut. Olimme kauhuissamme ja ajattelin että meillä ei ole enää mitään. Äiti otti käsistämme kiinni ja vei meidät takaisin piilopaikkaan. Hän peitteli meidät ja meni itse keräämään tavaroita joita pystyisi vielä käyttämään. Juuri sillä hetkellä tunsin tuskaa ja syyllisyyttä siitä että en voi tehdä asialle mitään.

Seuraavana aamuna äiti herätti minut ja Oliviat. Joimme vettä ja mentiin kastelemaan kuivaa peltoa niin kuin joka ikinen aamu. Aina aamuisin lauloin kaunista tuutulaulua minkä isäni lauloi minulle joka aamu ja ilta. Minä ja Olivia oltiin kantamassa heinää kotiin päin. Äitini istui raunioiden vieressä itkien mutta myös hymyillen. En ollut ikinä nähnyt äitiäni sellaisena.

- Äiti mikä on? minä kysyin. Äiti veti syvään henkeä ja vastasi:

-Rakas Lumi, sinähän tiedeät että rakastan sinua hurjasti? Olin hyvin hämmästynyt mutta annoin hänen jatkaa.

-Minulle soitti juuri nainen maasta nimeltään Ruotsi ja voisit mennä asumaan sinne väliaikaisesti. Olisit siellä turvassa ja hyvässä hoivassa. En juurikaan tiedä minkälaista siellä on mutta saisit käydä oikeaa koulua ja saada putipuhdasta vettä. En saanut sanaakaan suustani. En pystyisi jättämään perhettäni, olin tottunut asumaan tässä maassa ja tässä ympäristössä.

Äiti en minä...En kerennyt kertoa asiaani loppuun koska pihallemme tuli mies.

-Kulta tässä on mies joka vie sinut laivaan kohti ruotsia. Äiti itki ja otti minut syliinsä. Halasin Oliviaa ja äitiäni ja en olisi voinut päästää irti, mutta minun piti mennä. Luotin äitiin ja vaikken tiennyt maasta mitään niin ainakin tästä mikään ei voisi pahemmaksi muuttua. Mies otti kädestäni kiinni ja aloimme kävellä. Kerkesin ottaa viisi askelta kunnes Olivia huusi.

- Lumi unohdit jotain! Olivialla oli kädessään käpynukke, minkä olimme tehneet yhdessä 3 vuotta sitten ja se oli todella tärkeä minulle. Otin käpynuken ja silloin sydämeni oli ratketa palasiin. Olin muuttamassa pois kotoa, pois perheestäni, pois äitini luota. Silloin menin istumaan maahan ja

aloin itkeä. Mies otti minut syliinsä ja alkoi kävellä.

Olin nukahtanut miehen syliin. Mies herätti minut koska hän ei jaksanut enää kantaa minua. Matkaa oli vielä jäljellä 2 tuntia. Olin uuvuksissa ja nälissäni. En kyennyt kävelemään, joten pidimme viiden minuutin tauon missä lepuutin jalkojani ja yritin kerää voimia.

-Meidän pitää jatkaa matkaa, sanoi mies. Nousin maasta mutta jalkani eivät pitäneet minua pystyssä. Jalkani tärisi ja niihin sattui.

-Mikä on hätänä? meidän on pakko jatkaa matkaa muuten et kerkeä laivaan. En päässyt ylös. Mies löi minua ja alkoi huutaa.

-NOUSE PENTU!!!!!!

Minä säikähdin miestä ja sain paniikkikohtauksen. Se tuntui siltä että kehoni hallitsisi minua. Minä lähdin juoksemaan ja itkin samalla koska kipu oli todella suuri. Minä juoksin ja juoksin enkä ajatellut yhtään mitään. Aika kului juoksetessa Näin yhtäkkiä edessäni synkän sataman mikä oli täynnä ihmisiä joitten piti mennä laivaan.

-Tämä on varmaan laivani, minä mietin itsekseni. Laiva edessäni oli ruskea puulaiva jossa luki isolla "LAIVA UUTEEN ELÄMÄÄN" ihmisiä oli satoja joitten piti ängetä pieneen laivaan. Menin jonon päähän hengästyneenä ja jännittyneenä. Otin esiin käpynuken taskustani ja aloin puhumaan sille siitä miten haluaisin mennä takaisin kotiin ja vain unohtaa kaiken, löytää isäni ja muuttaa yhdessä perheeni kanssa hyvälle maaseudulle ja paikkaan mikä on turvallinen. Olin odottanut jonossa jo jonkin aikaa ja sitten joku outo mies tuli kysymään vanhemmistani.

-Ketekä ovat vanhempasi?

-He tulevat pian vessasta, minä vastasin. Minun oli pakko valehdella, muuten en olisi päässyt laivaan. Mies nyökkäsi ja lähti pois luotani. Oli minun vuoroni mennä laivaan. Siellä ei ollut tilaa joten menin laivan reunaan. Laiva lähti ja minä katsoin maatani ja huiskutin sille ja en tiedä miksi, mutta kokeilin vielä etsiä äitiäni jostain.

Ensimmäiset 5 tuntia minä nukuin, kunnes heräsin itkuun ja vesipisariin

jotka kastelivat jalkani. Nousin ja katsoin merta. Meri oli musta ja taivas oli tummanharmaa. Aallot olivat nousseet ja laiva keikkui kuin kiikkutuoli. Meinasin pudota mereen pari kertaa kun ihmisiä kaatui päälleni. Olin mennyt tosi vaaralliseen paikkaan missä olisin voinut kuolla, en vain ymmärtänyt sitä. Olin monta päivää syömättä ja juomatta. Sain kerran vettä mieheltä joka pyörtyi ja jotku heittivät hänet mereen. Pelkäsin että joka voisi heittää minutkin veteen kuolemaan. Olin heikko olin istunut samalla märällä lattialla niin kauan että käteni, jalkani ja kaikki muutkin kehostani tärisi. Olin hyvin sairas, olin oksentanut monta kertaa ja pyörtynytkin. Yhtäkkiä kaikki alkoivat hurraamaan, en ymmäränyt minkä takia. Silmäni tuliva isoiksi ja suuni aukesi. Olin siinä maassa, Ruotsissa. Olin perillä, olin oikeasti perillä. Juoksin pois laivalta ja katsoin ympäristöä. Se oli ihan erinlainen kuin omassa kotimaassani. Se oli kaunis. Joka paikka oli vihreää ja taivas oli kimaltelevan sininen. Siellä oli autoja ja kaikenlaisia teknisiä veikkotimia. Menin makaamaan nurmikolle ja ihailin samalla kaunista taivasta. Keräsin ruohoa maasta ja söin sitä mahan täyteen. Se maistui todella hyvälle pitkän matkan jälkeen. Olin maannut ruohikolla minuutteja kunnes joku nainen tuli ja alkoi pälättää jotain mistä en ymmärtänyt sanaakaan. Hän ymmärsi että en osannut ruotsinkieltä. Hän otti kädestäni kiinni, seurasin perässä sillä hän näytti oikein kiltiltä. Minun oli saatava puhua jollekin kaikesta mitä oli tapahtunut joten ymmärsin että hän ei ymmärtänyt sanakaan mutta hän myökäili kokoajan oudosti. Me saavutiin korkeaan kerrostaloon. Menimme talon sisälle ja toinen nainen tuli ja alkoi puhumaan omaa kieltäni.

Minun nimeni on Linnea, mikä sinun nimesi on? hän kysyi.

Nimeni on Lumi, onko tämän maan nimi Ruotsi? minä kysyin. Hän katsoi minua huolehtuneesti ja pyysi minut istumaan. Hän näytti vakavalta ja samalla surulliselta. Sitten hän kysyi:

-Missä vanhempasi ovat Lumi.

-Äitini ja siskoni Olivia ovat Arabiassa ja isäni, no en tiedä. Hän sotii jossain tällä hetkellä, vastasin. Huoneeseen tuotiin ruokaa, ruoka näytti oudolta mutta kuitenkin kuolaa alkoi valumaan suustani ja kysyin jos sain maistaa. Olin kulhon käteeni aloin syömään niin kuin sika.

- Sinulla on näköjään nälkä. Miten tulit tänne? kysyi nainen. Suuni oli täynnä ruokaa mutta vastasin:

-Laivalla. Hän kyseli kaikenlaista minulta ja soitti jonnekkin.

-Äitini sanoi ennen lähtöäni jostain naisesta, muut äiti ei sanonut hänen nimeään tai mitään.

Minä yövyin pari päivää talossa, siellä oli muitakin lapsia kenen kanssa sain leikkiä. Minä odotin ihmisiä jotka tulisi hakemaan minut lastenkodista. Nainen joka hoiti kaikkia lapsia siellä puhui heistä paljon hyvää enkä maltannut odottaa että saisin tavata heidät. Olin saanut lastenkodista hienot housut, topin, hupparin ja paljon muitakin vaatteita. Minä ikävöin perhettäni paljon, mutta en halunnut tuhota itseäni sillä.

Oli aika, se aika milloin uudet vanhempani piti tulla hakemaan minut. Olin niin innoissani että en pystynyt olla hymyilemättä.

-Lumii! huusi hoitaja. Uudet vanhempasi tulivat. Minä juoksin huoneestani suoraan heidän syliin ja katselin heitä silmät pyöreinä. He katsoivat minua takaisin ja hymyili heidän ihanalla hymyllä.

kaksi vuotta tapahtumien jälkeen

-Äitiii koulu alkaa!

-Oletko syönyt kulta? Ja minäpä heidän sinut koululle.

-Olen syönyt ja kävelisin mieluiten.

Menin ovesta ulos, olin matkalla kouluun. Kouluun, siis oikeasti kävin koulua. Asuin ihanassa punaisessa talossa minkä vieressä on iso kirsikkapuu. Minulla on oma huone, ihana uusi perhe ja Olivia asuu nykyään myös meidän kanssa. Oikea äitini asuu vielä Arabiassa mutta me saadaan Olivian kanssa jutella puhelimitse hänen kanssa milloin vain me halutaan. Sain ruokaa ja vettä ja elin unelmaa. Olin niin kiitollinen kaikille ja

kaikelle. Olin opetellut ruotsinkielen ja rakastin Ruotsia koko sydämestäni. Isäni asuu oikean äitini kanssa nytten Arabiassa hyvällä sijainilla koska me lähetetään nykyään heille kerran kuukaudessa rahaa selviytymään ja ollaan käyty arabiassa vuosi sitten. Minun eli Lumin tarina loppui hyvin ei edes hyvin vain elämään minkä sain vasta 2 vuotta sitten. Unelmani oli toteutunut.

Loppu